

ακτή

Πέμπτη, 22 Μαρτίου 2012

2:18 πμ

ακτή (η) το άκρο τής ξηράς. πού βρίσκεται δίπλα στη θάλασσα και περιβρέχεται από αυτήν: μη ρυπαίνετε τις ~ || βραχώδης / απότομη / δαντελωτή / απρόσιτη ~ ΣΥΝ παραλία, ακροθαλασσιά, περιγιάλι, αιγιαλός, ακρογιάλι, γιαλός, ακρογιαλιά.

[ΕΤΥΜ αρχ < ΙΕ. *ak- «οξύς, αιχμηρός». πβ. λατ ac-ies «κόψη», γαλλ aigu «οξύς», ιταλ acuto, ισπ. agudo, γερμ eckig «γωνιώδης» κ.ά. Ομόρρ άκ-μή, άκ-ρος, άκ-ίς (-ίδα), άκ-όνη κ ά.].

ακτή – γιαλός – παραλία. Σήμερα το **ακτή** χρησιμοποιείται κυρίως ως γεωγραφικός όρος, για να δηλώσει την περιοχή μιας χώρας όπου τελειώνει η ξηρά και αρχίζει η θάλασσα, τα όρια δηλ ξηράς και θάλασσας. Το τμήμα τής στεριάς που βρέχεται από τη θάλασσα, η μεγαλύτερη ή μικρότερη σε πλάτος έκταση κατά μήκος τής θάλασσας, με βότσαλα ή άμμο, χαρακτηρίζεται ως **γιαλός** ή **πα-ραλία**. Ας σημειωθεί ότι αρχικά, στην αρχαϊκή και τη μετέπειτα αρχαία γλώσσα, το **ακτή** σήμαινε κυρίως τη μυτερή ή/και από-κρημνη λωρίδα γης που εισχωρούσε μέσα στη θάλασσα, το ακρω-τήριο (η σημ τής «αιχμηρότητας» στη ρίζα άκ- φαίνεται πως ήταν πολύ αισθητή τότε στις συναφείς λέξεις άκ-ίς, άκ-ανθα, άκ-ρος, άκ-όνη κ τ.ό.). Αντιθέτως, το **αιγιαλός** (> γιαλός) σήμαινε (ήδη από τον Όμηρο) την αμμονδερή ή βοτσαλωτή ακροθαλασσιά (κατά τον λεξικογράφο Ησύχιο: *αιγιαλός* ὁ παραθαλάσσιος ἐν τόπῳ ψαμ-μώδει ἢ ψηφίδας ἔχων), ενώ το **παραλία** (ενν. γη ή χώρα) δήλωνε την ευρύτερη περιοχή που είχε πρόσβαση στη θάλασσα, έτσι ἐφθα-σε να δηλώνει ειδικότερα το κομμάτι τής Αττικής μεταξύ Υμηττού, Βραυρώνας και Σουνίου

Screen clipping taken: 22/3/2012 2:19 πμ

Συν. κόστα

Περιπλεω εν χρω : πλέω κοντα στην ακτη.208.